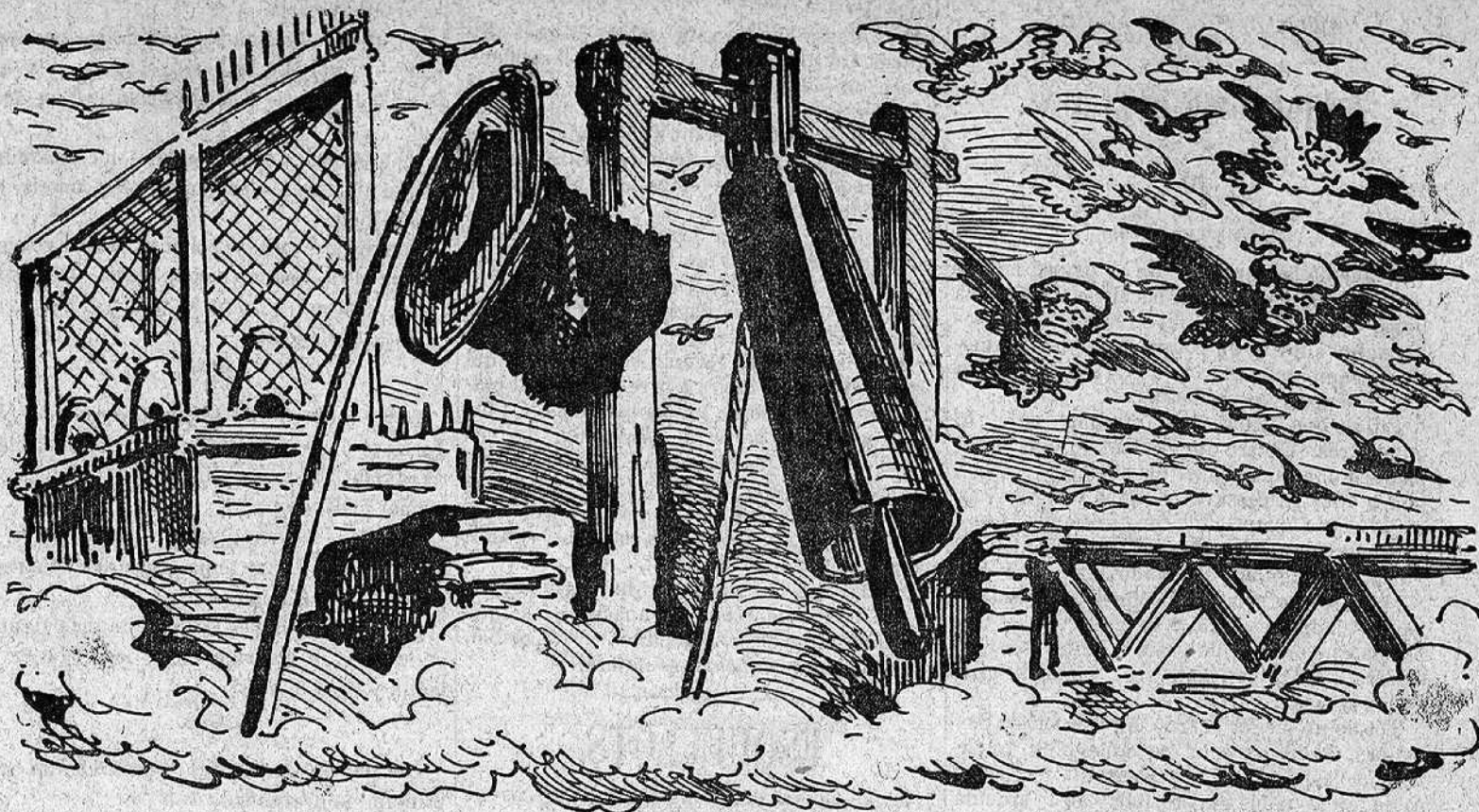
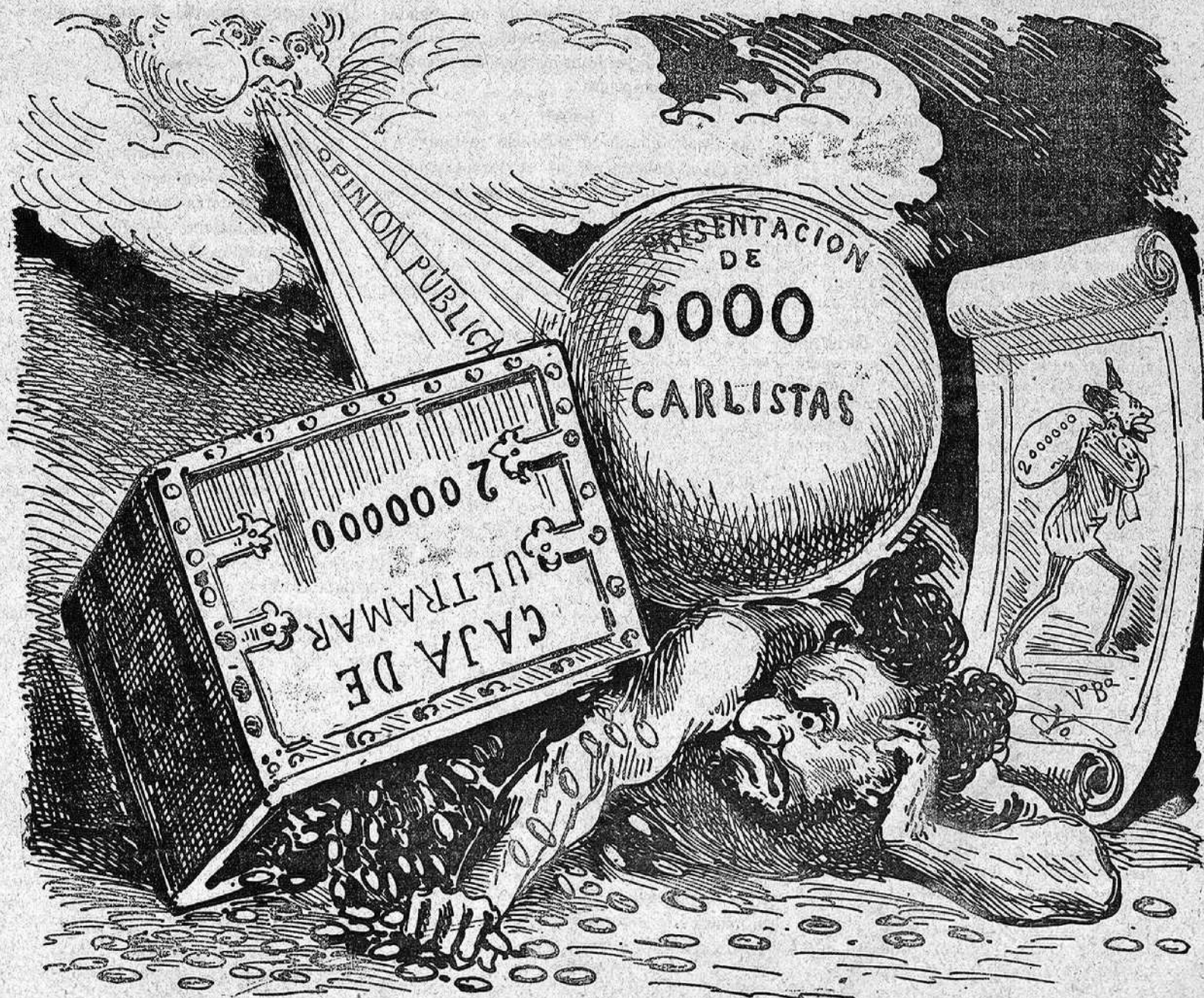

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ACTUALITATS.

Las derrerías d' aquest home son 4: La opinió pública, la *bola* dels carlins, los 2 milions y la seva caricatura.

RETRATOS A LA PLOMA.

LOS PARTIDARIS DE LA BOINA.

III.

EN LLUISET GONZAGA.

Avans de la Revolució de Setembre aquest tipus era una persona com les altres. Estudiava lleys, vestia a la moda, feya versos bastant dolents, no's ficava en política i sense cap mena de compromís gosava del *panem et circenses* que'l temps li hi permetia.

Fill de una família bastant bona, no li hi faltava res. Encare que de tant en tant arplegués una carbassa en los exàmens, com lo temps no li hi passava, la rebia resignat, ab major motiu quan li hi constava que 'ls homes més celebres en ciencias y arts havian sigut per lo regular mals estudiants, mes que per res, per no poder subjectarse a la disciplina universitaria. Aixó y la confecció de una balada que altre, que passava entre senyors feudals, li hi treyan de la boca 'l malehit gust de la carbassa.

Tot de un plegat vingué la revolució de Setembre. Al dia següent, no sabia que li hi passava. L'espectacle de un alsament fet per lo poble, ab la noble generositat y ab l'ardenta expansió ab que aquell se portà a efecte, li hi feren sentir per lo moment afeccions lliberals. Fou dels primers que llegiren versos en los cafés. Llavors com que tot s'aplaudia, es inútil dir que las sévas ratllas curtas ho foren també. No cal dirvos si era gran lo seu entusiasme.

Vingué un dia que fins se digné republicà. Era 'l que duya 'l pendó en totes las manifestacions. En los clubs no hi faltava cap nit. Fins dormia ab gorro-frigi.

Quan la furtor del pastel que's feya a Madrid va omplir tota l'Espanya, fent caure las alas del cor mes estesas y fortas, ja no se li veyia tant. Per últim, los clubs anavan plens tant sols de obrers, y gent de conviccions ja regonegadas. Lo pollo no sortia de casa ¿perque? No 'u sé.

Aviat li hi cansà 'l sentirse dir ciutadà, y no li hi feya gaire gracia que la mà de un manyà, de un carboner ó de un maquinista al encallar ab la séva li hi toqués los guans de color de perla que llavors eran de moda. La ruda franquesa del poble li hi exitava 'ls nervis. Los discursos que generalment se feyan contra 'ls capellans, li hi recordavan los temps feudals que tant y tant havia retret en sas baladas.

Un dia li vaig veure, sense la barba que avans ostentava com un timbre de son republicanisme. Duya patilletas y bigoti, lo mateix que 'l Terso. Avans, al veurem, corria y allí hont fos que 'm trobés me dava una abraçada al crit de «salut y fraternitat.» Aquell dia baixà 'ls ulls per no tenir que saludarme.

Des dias mestart jo llegia «l Brusi.» S'havia fundat l'Academia de la *Juventut catòlica*. Ell era un dels iniciadors. Llavors vaig compondre lo de las patilletas. En lo mateix número vaig veure que havia rebut lo títol de llicenciat en dret. Al estallar la revolució li hi faltavan vuit assignaturas ¿Qui havia fet lo miracle? ¡Ah! aquesta malehida llibertat de ensenyansa!

Advocat ja, portava margaridas en los penjols del rellotje, una boina esmaltada fent d'agulla en la corbata y en los gemelos los retratos de D. Carlos y de D.ª Margarida. De neo havia passat a carlí; de jove catòlich a partidari de la boina.

Molt sovint lo trobava passejant ab capellans: se treya 'l barret al passar per davant de las iglesias; y fins vaig saber que anava ab un ciri a la ma a pendre la comunió, quan aquesta s'oferia a la llibertat del Papa.

Jo me'n feya créus al principi ¿Com un xicot que havia cridat tant «¡abaix los Borbons!» se feya tot de un plegat partidari del Terso? ¿Com se deya absolutista lo qui al principi de la revolució regoneixia que fora de la sobe-

nia del poble no hi havia dret, ni justicia, ni llibertat?

Ay! Massa que ho vaig saber després. En Lluïset Gonzaga era un advocat sense plets, ni esperansas de tenirlos. La carrera de lletrat havia sigut per ell temps perdut miserablement. Desitjós no obstant de conquistarse una posició, determinà seguirne una altra, y a fé que en aquests últims temps, cap n'hi havia com la de jove catòlich.

No; de segur no ha arreglat l'agencia del carrer de Mendizábal tant bons casaments com la mística Academia. Un discurs contra l'esperit del sigle, una llàgrima a Pio IX, una imprecació contra la llibertat demagògica ja vesteixi la brusa del federal, com lo trach del progressista, una sátira a la revolució y al matrimoni civil, y sobre tot las patilletas y 'l bigoti conmovien lo cor de alguna filla de noble, lo de algun jesuïta que ja pensa ab la corraduria de arreglar 'l casori y 'l de uns papàs que donan gracias a Déu, per haver trobat un jove digne de sos sentiments catòlics, apostòlics y formatje de Holanda.

¿Comprenen are perque hi ha hagut carlins de moda? ¿Comprenen l'anacronisme que presenta un jove carlí? ¿Semblava imposible, eh? Donchs ja veuen si es natural!

ESQUELLOTS.

Se fan activas gestions perque en cas de que 'l desgraciat general Vinate se veja condemnat a la última pena, aquesta li hi siga conmutada.

No reparém un moment en unir nostra véu ab las de que tal cosa demanan.

Y contin que no 'u fém per aquest ni per aquell general, ni per tal ó qual persona: ho fém en nom de la humanitat y dels principis que professém, un dels quals es l'abolició de la pena de mort. Si 's donés de una vegada satisfacció a n'aquest sentiment, no hi hauria necessitat de establir escepcions, sempre odiosas y de mal veure.

La *Crónica* ab un tó angelical instigava l'altre dia al govern, perque enviés a Cuba als presoners carlins, fundantse en que mes valia allà que a Fernando Póo, costava menos que a Filipinas, y al mateix temps que se 'ls dava ocasió de lluytar per la integritat de la patria, 's donava satisfacció complerta a sos belicosos instints.

Per coneixe tot lo que demana la *Crónica*, es precis saberse que hasta darrers de Febrer, desde 'l comens de l'insurrecció, han mort a Cuba 30 gefes, 714 oficials y 27,236 entre sargentos, cabos y soldats, dels quals en acció de guerra tant sols han mort 6 dels primers, 130 dels segons y 1,677 dels tercers. Los demés han sigut tots víctimas d'enfermelats.

Es d'esperar que la *Crónica* no s'arredri per tant poca cosa, y continuhi mostrant sos humanitaris sentiments, fins que un dia 'ls unionistas aprofitant tant bonas lliçons y magnífichs consells, los apliquin als progressistas.

Llavors se veurà que la saliva cau en la cara del qui al cel vol escupir.

—Bé ¿y que li hi semblan los radicals? ¿Se n'aniran al retraiment?

—¿Que tenen d'anar! Mentres, a falta del poder, tingan los radicals una esperansa de recuperarlo, de un tros lluny bé 'ls veurà prou voste fent anar los brassos y las mans, com si estiguessen furiosos; pero si s'hi acostarà notará que lo que fan es perdre 'l temps agafant moscas al vol.

En los últims retratos, lo rey de la boina porta tota la barba.

En los dibuixos de las ilustracions no's coneix si es negra ó bé blava; si's sembla a la dels altres homes, ó bé si es com la d'en Barba azul.

De tots modos sembla que s'ha convenut de que ab bigoti solsament tant mateix era massa lleig.

Donchs are poch a poch miri de convence's de una altra cosa no menos certa, del ditxo:

*«aunque la mona se vista de seda,
mona se queda.»*

Se parla de que D. Alfonso, germá del Noy Terso vá anar a la Catedral y regalá una llantia al Sant Cristo, y diners perque se la fés cremar molt temps.

Nosaltres sobém ademés, pero aixó no 'u diguin a ningú, que tenia preparada una sorpresa als barcelonins.

Si 'l seu germá per Corpus hagués sigut ja en lo trono, s'haurian vestit los gegants ab boina y capa blanca.

Diu que en Carlos VII representa un gran principi: lo dret diví.

Donchs representi lo que's vulga, allà en Oroquieta per mica que s'hagués descuidat, no li hi valia Déu.

Aixó 'm fá recordar que també Lluís XVI de França invocaba 'l mateix dret diví, y que la guillotina li hi vá tallar lo coll en rodó lo mateix que a un altre fill de mare qualsevol.

Devant de la força dels fets no hi valen papas ni rahons,

CANTAR.

La campana de l'iglesia
que avans sols a morts tocava
avuy toca a somatent
y es la mateixa campana.

Y 'ls mateixos capellans
surtan de casa corrent
cantant com en los enterros:
«tot pel sant negoci. Amen.»

Fins are hi comprés molt pocas cosas del moviment carlí.

No hi comprés com es que ha desaparegut lo Noy Terso. No hi comprés tampoch com haventse aixecat en massa la Navarra y las Provincias Vascongadas, altras comarcas tant carlinas com aquestas hajan estat quietas. No hi comprés com los partidaris del retrocés s'han valgut dels sistemes de armas mes adelantats. Y altras cosas per l'estil.

L'úlich que hi comprés, ha sigut francament, veure a las partidas aixecadas espatllar lo carril y lo telégrafo eléctrich. Aixó ho fa qualsevol enemich del adelanto.

Son varios los ajuntaments republicans de nostra provincia disolts per ordre superior.

Lo de Sabadell, lo de Badalona, lo de Riudevitlles, lo de Olesa de Monserat, lo de mil puestos mes que seria engorros reproduhir, l'un per fas, l'altre per nefas, lo d'aquí perque no es de la situació, lo d'allà perque encare que haja merescut la confiança del poble, no mereix la del govern, tots han hagut de fer lloch a corporacions ja que no populars, de real ordre.

Per are callém, perque es inútil parlar quan á un hom se 'l priva de ferho. Ja vindrà 'l dia en que ressonará la nostra veu de la manera deguda, ja que no es de presumir que s' eternisi l' estat de siti.

De totes maneres bó es que sábiga tothom lo molt que nos estranya, veure com se fa objecte de midas excepcionals adoptadas tant sols en contra dels partidaris del absolutisme, á corporacions tant lliberals com ho sen las republicanas, que res tenen que veure ab lo que fan los carlins, y que molt grans serveys podrian prestar lo dia que aquests prenguessen massa preponderancia.

—¡Ay que m' agrada! ¡Que l' hi está bé 'l bigoti y la barba! ¡May m' ho hauria pensat, que pogués fer una cara tan reguapa!—

Aixó ho deya una majordona, al veure arribar á Mosen Joseph, que desde que 's va tirar al carrer no havia tingut temps d' afeïtar-se.

EPIGRAMA.

Un capellá en la montanya
lo dia dinou de maig
s' estava dessota un faig
en una actitud estranya.

Havia perdut la manya
del dia ó de la diada
per l' Iglesia celebrada,
quant rumiantne tot de cop
l' hi cau una bomba aprop...
Era la Pascua.... GRANADA

—En que se sembla Espanya á una casa de joch?

—En que s' hi fan partidas.

En una sagristia:

Diu l' escolá:

—¡Ja estém de tornada Mossen Arcís?

—Sí, home.

—¡Y que tal ha anat la cosa?

—No me 'n parlis, no me 'n parlis! Ja veuràs pòrtam lo breviarí, que estich atrassat de reso.

L' escolá anantse 'n:—«¡Oh virtut evangélica! ¡Oh devoció santa! ¡Oh sacerdot modelo!»

La columna tal ha derrotat á la facció qual.

—No es vritat.

A consecuencia de las feridas ha mort locabecilla fulano.—Es mentida.

S' han presentat tants mils carlins.—No pot ser.

Tal provincia queda neta de insurrectes.—Sí: ja 'ls ho darán!

Encare que no mes prenguin rapé, los carlins fuman sense necessitat de cigarros.

¡May dirian com? Empassantse 'l fum de las illusions que 's forjan.

Un bosch plé de carlins, sembla un bosch plé de bolets.

Y no 's pensin, que encare que no siga 'l temps, de bolets ne corran y 'ls carlins ne menján.

Veus' aquí un altre nom de cabecilla viscahi per l' istil del «no-rosegis-pa-torrat» y «arri-burro-al-larri»

QUAN-RIGUI-«L-FRONT-NO-ARRUGUI.»

Sembla impossible que aquest nom no hi siga.

En la Secretaria de un Ajuntament:

—Déu lo guard y l' angel bó ¿es vosté l' alcalde?

—Per servirlo.

—Home venia á pendre l' indult.

—Vaig á esténdreli. ¿Com se diu?

—Anton Simolsa, per servirlo,

—Edat?

—Trenta cinch anys.

—¿Estat?

—Ni solter, ni casat, ni viudo. No l' hi posi.

—¿Profesió?

—Home: profesió diu' Vosté mateix: trabucaire ó capellá. Trihi.

CANTAR.

Avans en lo pentinat
hi portava margaridas,
no n' hi porto ja, densá
que 's presentan las partidas;
que al presentarse partidas
queya de cap, desmayada,
y las flors que eran de vidre
ab lo cop s' esmicolavan,

UNA MAJORDONA.

Modo de satisfacer los gastos de la insurrección carlista.

S' agafa als presoners, se 'ls esquila y 's posa la llana á subasta, y si ab aixó no n' hi ha prou, ben poch se 'n faltará.

Are vejin quina cosa mes estranya!
Ja fins per las montanyas s' hi agafa peix.
¡Si no que digan los carlins s' hi han agafat tonyina ó no!

—¿Que me 'n diuen de aquestas presentacions en massa?

—Home, que 'ls carlins han estudiat en los moderns estratègichs y gent mes famosa per lo tocant á moviments militars. Ultimament no han fet mes que imitar á Napoleon III y á n' en Bazaine.

¡A veure qui 'ls dirá are, retrógrados y oscurantistas!

Sembla impossible que 'ls partidaris del Terso, tendint á restaurar los caballerescos temps de D. Quijote, no 's llensin á la montanya armats de adargas, llansas y espasas, y cuberts ab los cascos y corassas, que en casi tots los pobles que fan professó del dijous sant trobarian prou, perteneixents als armats.

¡Vaya uns carlins!
Fusells d' agulla, berdans, chazepots..... nada, nada... com si ja haguessen olvidat lo que volan y lo que 's proposan. Ab aquestos adelantos no hi cab partit absolutista. Aixó es lo mateix que pretendre que una cosa s' allargui, escursantla.

LOS AMORS DE LA MAJORDONA.

ROMANS HISTÓRICH.

Y lo porch, ronca que ronca

Y ronca que ronca 'l porch.

Ti—Kang.

I.

Quan lo pich de Sant Geroni
de la boira 's desmantella

y de mil botas d' or fus
que té 'l Sol, van las aixetas;
quan lo mar ab dolç oneig
la cinta del riu capdella
y en los monts mes elevats
lo mussol del son desperta:
quant lo porch no ronca ja
y 'l corral bufant neteja,
lo rector deixa son llit
y obra ab rezel la finestra:
lo carré n' está desert
com d' esmorsar lo seu ventre.
—Majordona, majordona.
aixecauvos, dauvos pressa,
no escalfeu mes lo trabuch
que 'ls matalassos cubreixan,
que prou que 'l escalfarán
las descargas que l' hi esperan.

Aixis parla lo rector
en tant que 'ls ulls li espurnejan
y sa cara com un bot,
poch, á poch, li vermelleja.
S' ha senyat la majordona
y posat n' ha peu á terra,
y fent posturas de nen
aixis al rector contesta:

—¿Mes perquè mossen Anton
vos lleueu ab tanta pressa?

¿Será cert que baratéu

la pau d' aquí per la guerra?

¿Será cert qu' heu de partir?

¡Lo cel aixó no permetia

qu' al tornar de la batalla

no trobareu qui us espere,

que si vos partiu avuy

demá al matí ja m' enterran!

—Callaune la majordona,

que vostres plors m' enterneixan.

Mes la patria, está en perill

y ¿qué no faré per ella?

—No 'us n' aneu, Mossen Anton!...

¿que mes patria que la méva?

¿Hont trobareu mes consol

si sols don' perills la guerra?

—Paraula donada tinch

y es menester la cumplezca.

—Paraula m' dareu un jorn

y partint, faltéu á n' ella.

—Estant la patria en perill

los cempromisos se trencan.

—Quedauvos Mossen Anton!

—Si será curta la guerra!....

—Quedauvos, per Déu quedauvos...

—No pot esser, no pot esser.

—Pobre llit lo que hi dormiu

qu' es desfá de bona pessa.

—No m' enterniu majordona!

—Quedauvos!

—No puch ipobreta!

—Quedauvos!

—Bé majordona

los vostres plors me convensan;

me quedo.

—Gracias, Deu meu

que hi vajan béns á la guerra!

Y mentres un estret llas

junta lo cos d' ell y d' ella,

s' ouhen dos truchs á la porta

á qual eco 's desesperan.

II.

A la claror del bell sol

que daura plans y montanyas,

veu lo rectó, que ha sortit,

dos fardos que abaix trucavan

¡Bé 'n llansa 'l jorn de claror!

mes los fardos que demanan

negre duhen lo vestit

y 's riuen que claror fassa.

Obert n' es ja lo cansell

y 'ls que trukan ja n' entravan,

los dos portan teula al cap,

un trabuch y una sotana

l' un es alt, l' altre petit;

l' un molt prim, l' altre tot panxa.

—Déu vos guard, mossen Anton,

la pau sia en esta casa,

con vulgau vestirvos prompte

y fer via vers montanya.

Lo rector tots' esgarrafa

al sentirne tals paraulas

y la pobre majordona

trista ne deixa la cambra.

Lo rector no respon res
lluïta 'l deber ab qui ell n' ama,
veu lo trabuch aprop seu,
y sens dir una paraula
atreuit, lo cuarto deixa
per agafarne l' escala.
Se senten passos molt temps:
son los tres que ja s'allargan:
no arriban pas á l' orella
de la dona desmayada
qu' al oire parlar als dos
deixá, entristida, la cambra.

Passan dias, passan nits
y tres no son pas passadas
que la pobre majordona
molt plora desconsolada,
Llejinne está la Gaceta
qu' estas novas l' hi portaba:
« S' han aixecat tres rectors
y corren per la montanya,
cinch columnas de cipayos
seguintlos van las petjadas,
s' ha aixecat lo somatent
de totas las encontradas;
no 's dupta que dins breu temps
á n' als tres donarán cassa »
s' aixuga la majordona
los plors que de sosulls rajan
y ab pas resolt se n' axeca
deixant deserta la cambra

y en lo Diari d' en Brusi
de l' endemà; s' hi trobava,
« En lo poble de... una dona
á qui l' home n' hi faltava
feya tres nits, y qu' es creu
qu' es trobava en la montanya,
al véures sola en lo mon
s' ha dat la mort de criada,
prenentne la sal fumant
y morint de la desgracia. »

ESQUELLOTS.

Aquell célebre Planas y Casals de Badalona, á qui fa cosa de un any y mitj l' Avi va regalarl' hi unas quantas brevas, ha sigut agraciad ab una créu de Isabel la Católica.
Com si no fos prou, la créu que té de ser esparterista!

Un dels diputats del govern, lo senyor Lafitte, aquest dia l' hi va cantar la cartilla de una manera horrorosa, de tal modo que ja no 's conta entre 'l número dels ministerials.
Pobre Sagasta! Quins desenganys mes forts!

Lo diumenje de Pasqua vá entrar una partida carlista á Sant Quintí de Mediona, hi va estar dotze horas, y á la tarde prengué part en un ball que 's donava en lo saló anomenat del Barri.

Ja veuen s' hi ha vida mes felis que la de aquesta gent! Surtan á fora, gosan de la primavera, no treballan, menjan, ballan, se diverteixen, y si 'ls malan, se 'n van al Cel de correguda.

Quan torni á neixe 'm faré carlí.

Un rector á falta de armas per tirarse á la montanya, s' apoderá de una espasa que tenia 'l Sant Miquel venerat en la parroquia.

L' imatge no sab com fers' ho per acabar de matar al dimoni que té sota dels peus.
Ja 'u veuen capellans, tirarse á la montanya es protejir los interessos de Satanás y comprometre als sants.

Din un periódich:

« En las partidas carlistas s' hi véu encare algun vell uniforme de la passada guerra, levita llarga verda, de mànegas molt ajustadas y cell alt, ab xarretas de plata ja negras. »

Sempre m' ho havia pensat que l' algarada carlista seria una especie de mascarada de Carnaval.

En un estat que hem vist en un periódich, desde primers de aquest sigle han tingut lloch trenta y tants pronunciaments militars impor-

tants, prenenthi part generals y altres gefes d' alta graduació.

Un cada dos anys.

Lo mes estrany no es aixó, sino que no ni haja un cada dia.

Son tant fàcils de fer y donan tant!...

Lo fill del Terso 's diu Jaume.

Los carlins del porvenir en sa consecuencia, haurán de dirse *jacobins*.

No hi ha que dir que de nom quan menos, se semblaràn als partidaris de Robespierre en la Revolució francesa.

Asseguran alguns que 'ls diputats carlins, aixis que la insurrecció siga acabada tenen pensat tornar al Congrés.

Aixó se 'm figura aquell que haventse menjat tots los talls, s' entreté en escurar la cassola fins á emportarse 'n lo vernís.

A Madrid s' assegura que aviat hi anirà lo general Serrano.

Hi anirà perque la insurrecció carlista pugá darse per acabada, ó bé hi anirà á emprendre una altra campanya contra 'ls calàmarsos? Tot podria ser, y aixó últim sembla lo mes probable.

Hi ha cosas que esgarrihan!

Lo senyor Mola y Martinez, comandant de una de las columnas que recorra nostra provincia, en lloch de cornetas, usa pito.

A pesar de tot encare es l' hora que no ha pogut trobarse ab en Castells.

Ja pots xiular si l' ase no vol veure!

« En que se sembla l' unionista Serrano ab lo republicà Moreno Rodríguez? »

— Ab que tots dos van en persecució de *partidas*.

Diu lo diari de Barcelona en la correspondencia de Madrid, que era objecte de las conversacions dels círculs polítichs, que lo senyor Sagasta havia tingut un disgust en Palacio á causa de una caricatura del president del Consell que va arribá á mans del Rey y que aquet va ensenyá á diferents personas, cosa que no va agradá mica al senyor Sagasta. La vritat es que aquet senyor no gosa ja las simpatías de la Casa Real.

ULTIMA HORA.

Noticias extractadas dels periódichs de Madrid.

Sagasta, ab gran satisfacció de tot lo mon y preveient que s' el despediria de la manera que mereixia, al obrirse la sessió, va usá de la paraula dient que anaba á presentá la dimisió.

Lo motiu principal, entre altres llujeresas com la de la noticia de la presentació dels nou mil carlins, vá ser lo assumpto de la inversió dels dos millions.

Portat per lo ministeri lo expedient al Congrés, lo qual va ser un sangrent escarni de las facultats del Parlament, perque se contaba que apesar de lo asquerós y brut, passaria ab una votació de la majoria, aixins que 's va fer públich tots los absurdos, estravagants y ridiculs detalls que no es posible imaginar contenia lo expedient, la indignació va ser general.

Los detalls son fins grotescos, pues se fa recaurer la calumniosa injuria als Srs. Pi y Castelar de que volian robar lo Banc d' Espanya; que Zorrilla d' acort ab la Internacional, volia incendiar las fabricas de Catalunya; que lo general Rey estaba d'acort ab D. Carlos; que Serrano treballaba per portarnos lo príncep Alfonso; y que hasta lo mateix D. Amadeo conspiraba contra lo govern y no se qui mes y que demanaba per intermediació de son pare, generals y oficials prussians per reorganisar nostras tropas, causant aixins un agravi al exercit espanyol.

S' afegeix y 's confessa ab descaro que s'

ha violat la correspondencia y se acompanyan cartas originals que han de haber sigut estretas dels correus y s' acceptan totas las delacions vingan de ahont vingan.

Tot aixó y molt mes que no diém, va produir un sentiment de horror y de fastich al mateix temps.

« Se pot demanar mes imbecilitat, mes demencia y una cosa mes vergonyosa? »

« Y homens aixis son ministres de una nació tan generosa com la nostra! »

Tots los diputats escusaban pendre part en la revisió del tal expedient y ab gran dificultat se va permetrer á alguns que 'l vegessin; mes al examinarlo se varen esgarrihar y mouer 'l gran escándol. Lo president del Congrés va manar que no se poses de manifest ja mes lo expedient, era tart, l' escándol ja no podia contenirse: com un riu que surt de mare invadia Madrid á las pocas horas y la Espanya entera 'l dia següent, y també com una riuada se 'n duya al Maquiavelo del tupé, que desde la revolució de Setembre no havia fet res mes que mereixe la vergonyosa mort que al fi ha tingut.

Lo dia de Pasqua se va presentá á la Iglesia de Navarres un home desconegut y pujant á la trona va dirjirse als feligresos aquells, dientlosi entre altres cosas que tenia uns escapularis que posantlos ell mateix estaban lliures de que 'ls toqués cap bala y que 'ls punyals se trencaban avans de penetrar en lo cos que portés dits escapularis. Dos dias va permanexer aquest subjecte á la porta de la Iglesia venent escapularis, ab consentiment del senyor rector.

Vaja, que hi ha molta llana 'ls clatells encara, quant s' usan aquets medis per embauçar la gent á pendrer las armas en favor de una causa tant rovellada com la carlista.

ADVERTENCIA

Á NOSTRES SUSCRITORS.

Com que 'ls capellans fan la professó de Corpus, no volém ser menos nosaltres, y 'l dimecres que vé publicarem un número extraordinari, ab las caricaturas corresponents y demés original, algun d' ell alussiu á la festivitiat y lo restant com sempre á las circums-tancias.

Ja veuen que per distréure 'ls, no 'ns fá res lo treballar mes de lo acostumat.

Ab aixó amaneixin la ginesta.

Solució á la xarada del numero anterior

La pregunta que 't faré
vayam si contestas bé.

Carlí are que s' aixeca,
¿ ho fá per Carlos seté?... »

No senyó; ho fá per la TE-CA

XARADA.

Ma primera es una lletra
ó del home un fél company;
la segona y la tercera
son duas notas musicals;
la primera y quarta juntas
solan dir los Italians;
y la tercera ab la quarta
casi cada tarde faig
ab una noya rosseta
que á mi m' agrada bastant.
Lo tot es lo nom de un jove
que 'us dich que ja 'm te empipat.

P de Alaya

(La solució en lo próxim vinent numero.)

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar. 1872.